

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2402/2020
01.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Аврамов, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда Зрењанину Гжрр 62/19 од 09.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр 62/19 од 09.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр 62/19 од 09.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Прр 110/19 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом другим обавезан је тужени да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда Вршац И (Ив) 96/18 исплати на име новчаног обештећења износ од 450 евра, у динарској противвредности на дан исплате, према средњем курсу Народне банке Србије, а који ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева којим тужилац тражи да се обавеже тужена да му исплати износ од 30.000,00 динара на име материјалних трошкова. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда Зрењанину Гжрр 62/19 од 09.01.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и пресуда Основног суда у Зрењанину Прр 110/19 од 15.10.2019. године у ожалбеном делу је потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с

предлогом да се о истој одлучи у складу са одредбом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2 истог члана испуњеност услова за изузетно дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Побијаном правноснажном пресудом потврђена је првостепена одлука о трошковима поступка (трошкови ангажовања адвоката за састав приговора за убрзање поступка у поступку који се водио пред Привредним судом у Зрењанину). Међутим, како ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу никад није дозвољена, то посебна ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу није изузетно дозвољена. Такође, одлучивање другостепеног суда о трошковима поступка у ситуацији када је изјављена жалба, је одлучивање према околностима сваког конкретног случаја и зависи од успеха страна у спору. С тога, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. и одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, али и применом става 2. истог члана ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописано чланом 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је између осталог, за утврђивање права за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима на име ангажовања за адвоката за састав приговора за убрзање поступка који се водио пред Привредним судом у Зрењанину, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић